

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-83)

Nov (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 60)

360. ஸமயஜ்ஞ:

அக்னி முதலான வஸ்துக்கள் எப்போதும் மேல்நோக்கியே ஜ்வாலையை வீசும் என்பது போன்று, அனைத்து வஸ்துக்களின் தன்மைகளை உணர்ந்தவன். இதனால் ஸமயஜ்ஞன் எனப்படுகிறான். ஸூர்யசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வம் அகல்பயத் - சூரியன் மற்றும் சந்த்ரன்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அவை முன்பு இருந்த ஒளியுடனே படைத்தான் - என்றது காண்க. அல்லது தனது அடியார்களுக்குத் தன்னையே அளிக்கின்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவன்; அவர்களுக்கு அபயம் அளிப்பது என்னும் விரதம் பூண்டவன்.

361. ஹவிர் ஹரி:

பக்தர்கள் அளிக்கும் அவிர்பாகத்தை ஏற்பவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவத் ஏவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - ஒருவன் எம்பெருமானை அடைவதில் உள்ள காலதாமதம் என்பது அவனது கர்மங்கள் முடியும்வரை மட்டுமே ஆகும்; அதன் பின்னர் என்னை வந்து அடைகிறான். ச்ருதியில் ஒருவன் எந்தக் காலம் முடிய உலகில் வாழவேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை ஸர்வேச்வரன் அறிவான். அப்போது அவனை கர்மங்களிலிருந்து மீட்டு தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்கிறான். ஹரி என்றால் அடியார்களின் பாவங்களை அகற்றுபவன் என்று பொருள். ஹரியஷ்டகம் - ஹரிர்ஹரதி பாபாநி த்ருஷ்ட சித்தைரபி ஸ்ம்ருத: அநிச்சயா அபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக: - தீயமனம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் ஸ்ரீஹரியை அண்டும்போது அவர்களின் பாவங்களை அவன் நீக்குகிறான்; தன்னை விருப்பதுடன் தொட்டாலும் அக்னி சுடுகின்றது அல்லவோ - என்றது காண்க. இங்கு "ஹரிர் ஹரி:" என்பது ஒரே திருநாமமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மஹாபாரதம்

சாந்திபர்வம் (342-39) – இடோபஹூதம் கேஹேஷு ஹரே பாகம் க்ரதுஷு அஹம் வர்ணச்ச மே ஹரி: ச்ரேஷ்ட: தஸ்மாத் ஹரி: அஹம் ஸ்ம்ருத: - யாகங்கள் இயற்றும்போது "இட" என்னும் மந்த்ரத்தை உச்சரித்து அக்னியில் ஹோமம் செய்யும்போது, அந்த அவிர்பாகத்தைத் தனக்கு அளிக்கப்பட்டதாகவே ஸ்ரீஹரி ஏற்கிறான்; "ஹரி" என்னும் அக்ஷரங்கள் கொண்ட மந்த்ரங்கள் எனக்குப் பிரியமானவை; இதனால்தான் நான் எப்போதும் "ஹரி:" என்று நினைக்கப்படுகிறேன்.

லக்ஷ்மீ பதித்வம்

குறிப்பு: அடுத்து உள்ள 24 திருநாமங்கள் மூலம் ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீய:பதியாக உள்ள தன்மை கூறப்பட உள்ளது.

362. ஸர்வ லக்ஷண லக்ஷணய:

ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியே எம்பெருமானை எப்போதும் ஆலிங்கனம் செய்தபடி உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட ஸௌபாக்யம் அவனுக்கு உள்ளது. இதன் மூலமாக அவனது பெருமைகளை உணரவைக்கும் ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகவே அவனது பெருமைகள் புரிகின்றன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- த்யாயேத் கமலகர்ப்பாபம் தேவம் லக்ஷ்மீபதிம் தத: கமலாலய ஹேதீச விபூஷித கரத்வயம் - தாயின் கர்ப்பத்தை விட்டு அகலாமல் ஒரு சிசு எவ்விதம் தாய்க்கு "தாய்மை" என்னும் தேஜஸ்ஸை அளிக்காமோ அது போன்று, எம்பெருமான் எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியுடன் உள்ளான் என்றே த்யானிக்கவேண்டும்; ஒரு திருக்கரத்தில் அவளது இருப்பிடமான தாமரை மலரையும், மற்றொரு திருக்கரத்தில் சக்கரத்தாழ்வானையும் ஏந்தியவனாக எம்பெருமானை த்யானிக்கவேண்டும்.
- தந்மநௌ ச புண்டரீகாக்ஷ ஸகலஸுக ஸௌபாக்ய வாரிதே - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! அனைத்துவிதமான ஸௌபாக்யங்களுக்கும் கடல் போன்றவனே!

363. லக்ஷ்மீவான்

மஹாலக்ஷ்மியோடு அவன் எப்போதும் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவே உள்ளான். கீழே உள்ளது காண்க:

த்வயம் தேவீபரிணயோ லீலயைவ ஸமர்ப்பயன்
ப்ரகாசயந் அநாதித்வம் ஆத்மநா ப்ரக்ருதே: ஸஹ
மத்கரை: அநுவித்தேயம் ப்ரக்ருதி: ப்ராக்ருதே: அஹம்
யத: அம் ஆச்ரிதச்ச அஸ்யா மூர்த்தி: மயி ஏததாத்மிகா

பொருள் - எம்பெருமான் மஹாலக்ஷ்மியை மணந்து கொள்ளும்போது இரண்டு சீர்வரிசைகளை அளித்தான். நீலமேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட எம்பெருமான் யாருக்கும் கூறாத தனது தத்துவத்தை வெளியிட்டான். "எனக்கு முடிவும் முதலும் இல்லை, நான் அநாதி; இது போன்று அனைத்து உலகிற்கும் காரணமான ப்ரக்ருதி என்பதற்கும் முடிவும், முதலும் இல்லை, அதுவும் அநாதி".

364. ஸமிதிஞ்ஜய:

இது போன்றே இந்த உலகின் தந்தையான எம்பெருமான் ஜீவன்கள் விஷயத்தில் செய்கிறான். தனது புத்திரர்களுக்கு இடையே எவ்விதம் தந்தை ஒருவன் ஒற்றுமை உண்டாக்குவானோ அது போன்று ஜீவன்கள் விஷயத்தில் ஸுகம் அளித்து, தனது அடியார்கள் என்னும் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு இடையில் மனஸ்தாபம் உண்டாகி துயரம் விளைந்தால், அவற்றை விலக்குகிறான். அகில துக்க ஜய: - அனைவரின் துயரங்களையும் விலக்கி ஜயசீலனாக உள்ளான்.

365. விசுஷர:

அடியார்களின் விஷயத்தில் தனது அன்பானது சிறிதும் குறையாமல் உள்ளதால் விசுஷர: என்னும் திருநாமம் கொண்டான்.

366. ரோஹித:

தாமரைமலரின் உள்ளே இருக்கின்ற இதழ்களின் நிறத்தில், சிவந்த திருமேனியுடன் உள்ளான்.

367. மார்க்க:

உபாஸகர்கள் தன்னை எந்த நிறம் கொண்டவனாக த்யானிக்கிறார்களோ அந்த நிறத்தில் அவர்களுக்குத் தோன்றுபவன். வாஞ்சித: ஸித்தி ப்ரத: - அடியார்களின் விருப்பத்தை உடனே செயலாக்குபவன்.

368. ஹேது:

அடியார்கள் வேண்டிவற்றைச் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 83)

கடந்த ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் வரியில் உள்ள ம்ருத்யு என்ற பதம், அவித்யை என்பதைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது. இதனை மஹாபாரதம் (5-41-4) - ப்ரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் ப்ரவீமி ஸதா அப்ரமாதம்ம்ருத்வம் ப்ரவீமி - தவறான மயக்கங்கள் மரணம் என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும்; சரியான அறிவு என்பதே அமிர்தமாகிறது - என்பதனால் அறியலாம். அடுத்து கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது, ஞானமயமானது, ஆனந்தமயமானது
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-9-28) - விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் ஞானமயமானது, ஆனந்தமயமானது

மேலே உள்ள வரிகள் மூலம் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்தரம் என்பதும், இத்தகைய ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்பது கீழே உள்ள வரிகளாலும் புலப்படுகிறது:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-10) - அதயோந்யாம் தேவதாம் உபாஸ்தே அந்ய: அஸௌ அந்ய: அஹம் அஸ்மீதி ந ஸ வேத - அதன் பின்னர், "அது வேறு, நான் வேறு" என்று யார் ஒருவன் தேவதையைத் தன்னிலும் வேறாக உபாஸிக்கிறானோ, அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில்லை.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-7) - அக்ருத்ஸ்நோஹி ஏஷ: ஆத்மா இதி ஏவ உபாஸீத் - அவன் பூர்ணமானவன் அல்லன்.....ஆத்மா என்றே உபாஸிப்பானாக
- சாத்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீ அந்த ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளாய்.

- த்வம் வா அஹம் அஸ்மி பகவோ தேவதே அஹம் வை த்வம் அஸி - நீ அந்த ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளாய். பகவானே! தேவதையே! நான்தான் நீயாக உள்ளாய்.
- ஐதரேய ஆரண்யகம் - தத்யோஹம் ஸோ அஸோ அஹம் - நான் என்பது யாரோ அவனே அந்த பரமாத்மா; பரமாத்மா என்பது யாரோ அவனே நான் ஆவேன்.

மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்களே ச்ருதிகளுக்கு ஏற்புடையது என்பதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, இந்தக் கருத்துக்களே சூத்திரக்காரரால் ஏற்கப்பட்டது என்பதை ப்ரஹ்மசூத்திரம் (4-1-3) - ஆத்மா இதி து உபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச - ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கவேண்டும் - என்று கூற உள்ளது என்கிறார். இதே கருத்தை வாக்கியக்காரரும் - ஆத்மா இதி ஏவ து க்ருஹணீயாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே: - ஆத்மா என்றே உணரப்படவேண்டும் - என்று கூறுவதைக் காண்க. இப்படியாக ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றே என்னும் ஞானம் காரணமாக, மித்யையின் ரூபமாக உண்டான பந்தம் என்பதும், அது உண்டாகக் காரணமாக உள்ள அனைத்தும் விலகிவிடுகின்றன என்பது பொருத்தமே ஆகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 83)

சிலர் செல்லும் மார்க்கத்தின் விசேஷங்களை அவரவர்களே
அறியவேண்டுதல்

மூலம் - ஸ்வவாதி பத ப்ராப்தி பூர்வக மோக்ஷஸாதனமான மதுவித்யாதிகளிலும்,

ஸத்த்வம் வஹதி சுத்தாத்மா தேவம் நாராயணம் ஹரிம்
ப்ரபுர்வஹதி சுத்தாத்மா பரமாத்மாநமாத்மநா

யேது தக்தேந்தநா லோகே புண்ய பாப விவர்ஜிதா:
தேஷாம் வை சேஷமமத்வாநம் கச்சதாம் த்விஜஸத்தம
ஸர்வலோகே தமோஹந்தா ஆதித்யோ த்வாரமுச்யதே
ஜ்வாலா மாலீ மஹாதேஜா யேநேதம் தார்யதே ஜகத்
ஆதித்ய தக்த ஸர்வாங்கா அத்ருச்யா: கேநசித் க்வசித்
பரமாண்வாத்மபூதாச்ச தம் தேவம் ப்ரவிசந்த்யுத
தஸ்மாதபி விநிர்முக்தா அநிருத்த தநௌ ஸ்திதா:
மநோபூதாஸ்ததோ பூய: ப்ரத்யும்நம் ப்ரவிசந்த்யுத
ப்ரத்யும்நாச்ச விநிர்முக்தா ஜீவம் ஸங்கர்ஷணம் தத:
விசந்தி விப்ரப்ரவரா: ஸாங்க்ய்யோகாச்ச தை: ஸஹ
ததஸ்த்ரைகுண்ய ஹீநாஸ்தே பரமாத்மாநமஞ்ஜஸா
ப்ரவிசந்தி த்விஜச்ரேஷ்டா: சேஷத்ரஜ்ஞம் நிருணாத்மகம்
ஸர்வாவாஸம் வாஸுதேவம் சேஷத்ரஜ்ஞம் வித்தி தந்வத:
ஸமாஹித மநஸ்காஸ்து நியதா: ஸம்யதேந்த்ரியா:
ஏகாந்தபாவோபகதா வாஸுதேவம் விசந்தி தே

இத்யாதிகளான மஹாபாரதாதி வசநங்களிலும்,

ச்வேத த்வீபமித: ப்ராப்ய விச்வரூபதரம் ஹரிம்
 தத: அநிருத்தமாஸாத்ய ஸ்ரீமத்சுஷீரோததௌ ஹரிம்
 தத: ப்ரத்யும்நமாஸாத்ய தேவம் ஸர்வேச்வரேச்வரம்
 தத: ஸங்கர்ஷணம் திவ்யம் பகவந்தம் ஸநாதநம்
 அயமப்யபரோ மார்க்க: ஸதா ப்ரஹ்மஸுகைஷிணாம்
 பரமைகாந்தி ஸித்தாநாம் பஞ்சகால ரதாத்மநாம்

என்று இப்புடைகளிலே ஜயத் ஸம்ஹிதாதிகளிலும், விபவார்ச்சநாத்வ்யூஹம் ப்ராப்ய வ்யூஹார்ச்சநாத் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம் ஸூக்ஷ்மம் ப்ராப்யத இதி வதந்தி என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்திராதிகரணத்திலும் சில அதிகாரி விசேஷங்களைப் பற்றச் சொல்லுகிற க்ரமமுக்தி பசுஷத்திலும், ஸத்யலோகாதிகளிலிருந்து முக்தராமவர்களுக்குமுள்ள கதிவிசேஷாதிகளிருக்கும் கட்டளைகள் அவ்வோ அதிகாரிகளுக்கே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகையால் இங்கு அவை வகுத்துச் சொல்லுகை அபேக்ஷிதமன்று.

விளக்கம் - மோக்ஷஸாதநமான மதுவித்யை போன்றவற்றிலும், கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் முக்தர்களுக்கு வேறு மார்க்கம் உள்ளது என்று கூறப்பட்டதைக் காண்க:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (307-77) - ஸத்த்வம் வஹதி சுத்தாத்மா தேவம் நாராயணம் ஹரிம் ப்ரபுர்வஹதி சுத்தாத்மா பரமாத்மாநமாத்மநா - தூய்மையான ஸ்வரூபம் கொண்டதான ஸத்வகுணம் என்பது அநிருத்தனாக ரூபம் கொண்ட நாராயணனை அடையும்படிச் செய்கிறது. தூய்மையான ஸ்வரூபம் கொண்ட அநிருத்தனாகிய எம்பெருமான், தானே பரவாஸுதேவனிடம் இட்டுச் செல்கிறான்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (254 - 18 முதல் 20) - அந்தணர்களில் சிறந்தவரே! இந்த உலகில் ஸம்ஸாரம் என்னும் அக்னிக்கு, கர்மங்கள் என்பவை விறகுகளாக உள்ளன. இத்தகைய கர்மங்கள் கழிந்தவர்களாக, உலகில் புண்ணியபாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, தங்களுக்கு நன்மையை அளிக்கவல்ல விஷ்ணுலோகம் செல்பவர்களுக்கு, அனைத்து உலகின் இருளை நீக்குபவனும் நிறைந்த கதிர்களுடன் மிகுந்த ஒளியைக் கொண்டவனும் ஆகிய சூரியன், அவர்கள் செல்லும் துவாரமாகவே கூறப்படுகிறான். இந்த உலகம் அவனால் தரிக்கப்படுகிறது. அந்த துவாரத்தின் வழியே செல்லுபவர்கள், சூரியனால் தங்களது சரீரம் முழுவதும் எரிக்கப்படுகின்றனர். அதன் பின்னர் யாருடைய பார்வைக்கும் புலப்படாதவர்களாக, பரமானு அளவே இருக்கின்ற ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் அநிருத்தனிடம் செல்கின்றனர். அநிருத்தனிடமிருந்து மீண்டு, தங்களது

மனம் மட்டும் கொண்டவர்களாக ப்ரத்யும்நனிடம் செல்கின்றனர். ப்ரத்யும்நனிடமிருந்து மீண்டு, ஜீவனின் அபிமான தேவதையான ஸங்கர்ஷணனிடம் புகுகின்றனர். இவர்களுடன் ஞானயோகம் கைக்கொள்பவர்களும் ஸங்கர்ஷணனிடம் சேர்கின்றனர். அதன் பின்னர் தங்களது மூன்று குணங்களையும் கைவிட்டவர்களாக, அந்தர்யாமியாகவும் தாழ்வான குணங்கள் அற்றவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை அடைகின்றனர். அந்தப் பரமாத்மாவே அனைத்து வஸ்துக்களின் இருப்பிடமான வாஸுதேவன் என்று மன அமைதி கொள்கின்றனர். தங்கள் இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவர்களாக, ஒருவனிடம் மட்டுமே தங்கள் மனதை நிலைநிறுத்தியவர்களாக அவர்கள் வாஸுதேவனை அடைகின்றனர்.

- ஜயத் ஸம்ஹிதை - இந்த உலகிலிருந்து ச்வேத த்வீபம் சென்று, அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்ட எம்பெருமானை அடைகின்றனர். பின்னர் திருப்பாற்கடலில் உள்ள அநிருத்தனை அடைகின்றனர். அங்கிருந்து புறப்பட்டு அனைத்து தேவர்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய ப்ரத்யும்நனை அடைகின்றனர். அதன் பின்னர் ஸங்கர்ஷணனை சேர்கின்றனர். எப்போதும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒத்த ஆனந்தம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணியவர்களாக, பரமைகாந்திகளாக, ஐந்துவேளையிலும் கைங்கர்யங்கள் செய்து உன்னத நிலை அடைந்தவர்களுக்கு இந்த மார்க்கமும் உள்ளது.
- ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீபாஞ்சராத்திராதிகரணத்தில் (2-2-41) - விபவார்ச்சநாத்வ்யூஹம் ப்ராப்ய வ்யூஹார்ச்சநாத் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம் ஸூக்ஷ்மம் ப்ராப்யத இதி வதந்தி - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஆராதனை செய்தபடி உள்ளதால், வ்யூஹங்களை அடைந்து, அவற்றை ஆராதனை செய்து, பரப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவனை அடைகின்றனர்.

இவை அனைத்தும் முக்தியை அடைகின்ற குறிப்பிட்ட பிரிவினர்களைச் (அதாவது குறிப்பிட்டவர்கள் மட்டுமே இப்படிப்பட்ட ப்ரத்யேகமான வழிகளில் முக்தி பெறுகின்றனர்) சொல்லுகிறது. இது போன்று ஒரு சிலர் ப்ரஹ்மனின் இருப்பிடமான ஸத்யலோகத்தில் சிலகாலம் இருந்த பின்னர் முக்தி அடைகின்றனர். இது க்ரமமாக முக்தி பெறுபவர்களுக்கும் (குறிப்பிட்ட வரிசையில் பெறுவது) கூறப்படுகிறது. இப்படியாக பலவிதமான அதிகாரிகளுக்கு அவர்களுக்கு ஏற்றபடி முக்தி மார்க்கம் வெவ்வேறாக உள்ளதால், அவை அனைத்தையும் விவரித்து இங்கு நாம் கூறவில்லை.

கத்ய (கதி) அநுஸந்தானம் செய்வதால் ப்ரபந்நனுக்கு உண்டாகும்
பலன்

மூலம் - இக்கத்யநுஸந்தானாதிகள் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனான இவனுக்கு ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்குப்போலே உபாயாங்கமாக நாள்தோறும் கர்த்தவ்யங்களல்லவாகிலும் இவ்வுபாயத்தில் இழியும்போது அதிகாரித்வ ஸித்திக்காகப் பலார்த்தித்வம் அபேக்ஷிதமாகையாலே பலபர்வவிசேஷாநுஸந்தானமாய்ப் புகக்கடவன. பின்பு, வரப்போகிற கண்ணாலத்துக்கு நாள் எண்ணி இருக்குமாப் போலே பூர்வப்ரார்த்தித புருஷார்த்த ஸ்மரணமாத்ரமாய் இப்புருஷார்த்தம் பெறப் போகிறோமென்கிற ப்ரீதித்யதிசயத்தை விளைவித்துக் கொண்டு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். ஆகையால் இங்கு ஸமுதாய ஞானமாத்ரத்தாலும் இவனுக்கு அபேக்ஷிதஸித்தியுண்டு.

விளக்கம் - யார் ஒருவன் தனது உபாயமாக பக்தி அல்லது உபாஸனத்தைக் கைக்கொண்டபடி உள்ளானோ அவனுக்கு முக்தி மார்க்கம் என்பதை அனுஸந்தித்தபடி இருத்தல் என்பது மற்ற அன்றாட அங்கங்கள் போன்றே ஆகும். ஆனால் ப்ரபத்தியை உபாயமாகக் கொண்டவன் இவ்விதம் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் நேரத்தில் அவன் தனது இலக்கு என்ன என்று அறிந்தால் மட்டுமே அந்த இலக்கிற்கான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதியை அடைகிறான். ஆகவே அந்த நேரத்தில் தனது உயர்ந்த இலக்கை எண்ணும் பொருட்டு அவன் முக்தி மார்க்கத்தை நினைக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்யும்போது, நடக்க உள்ள கல்யாணத்தை எண்ணி மகிழ்வது போன்று, எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள புருஷார்த்தம் கைகூட உள்ளது என்னும் நிலையை ப்ரபத்தியின்போது செய்யப்பட்ட முக்தி மார்க்கம் பற்றிய எண்ணங்கள் தானாகவே உண்டாக்கிவிடும். அந்த முக்திமார்க்கம் பற்றி ப்ரபந்நன் நன்கு அறியவில்லை என்றாலும், மேலோட்டமாக மட்டுமே அறிந்தான் என்றாலும், அவன் விரும்பிய முக்தி கிட்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 39)

96. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

அவதாரிகை - பகவத்ப்ராவண்ய மாத்த குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று.

பொருள் - ஆத்ம குணங்கள் அனைத்திற்கும் முக்கியமான காரணம் ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள அன்பே ஆகும் என்று கூறினார். தொடர்ந்து சிற்றின்பத்தின் மீது ஆசை ஏற்படாமல் போவதற்கான காரணமும் அவன் மீது கொள்ளும் ஈடுபாடே என்று ஏன் ப்ரமாணங்கள் மூலம் கூறவேண்டும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சமமாவது, அந்த:கரண நியமநம்; தமமாவது, பாஹ்ய கரண நியமநம். "சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:" என்னக் கடவதிறே. "கூடிமா ஸத்யம் தமச்சம:" என்கிறவிடத்தில், "தமோ பாஹ்ய கரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் - சமோந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம்" என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டானவிடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னைடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாநமேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம்.

விளக்கம் - சமம் என்றால் அந்தகரணமான மனதை அடக்குதல், தமம் என்றால் புற உறுப்புகளான ஐந்து இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் ஆகும். இதனை - சமச் சித்தப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ: - அக உறுப்புகளை அடக்குதல் சமம், புற இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் தமம் - என்பதன் மூலம் காணலாம். கீதையில் உள்ள (10-4) - ஸ்ஷமா ஸத்யம் தம: சம: - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தனது கீதாபாஷ்யத்தில் - தமோ பாஹ்ய கரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் - சமோந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம் - தமம் என்றால் துன்பங்கள் அளிக்கவல்ல ஐந்து புலன்களின் இன்பத்தில் சிக்கி அழிந்துபோகாமல், புற உறுப்புகளை அடக்குதல்; சமம் என்றால் அக உறுப்பாகிய மனதை அவ்விதமே அடக்குதல் - என்றது காண்க. ஒரு சில இடங்களில் சமம் என்பதற்குக் கூறப்படும் பொருள் தமம் என்பதற்கும், தமம் என்பதற்குக் கூறப்படும் பொருள் சமம் என்பதற்கும் மாற்றிக் கொள்ளப்படும். ஒருவனுக்குச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் உண்டானால், மற்ற ஆத்ம குணங்கள் தானாகவே அவனிடம் வந்தடையும் என்பதால், இந்தக் குணங்களுக்கு "முக்கியமான காரணம் இன்னது" என்பதற்கு மட்டும் ப்ரமானம் காட்டப்பட்டது. அல்லது, மற்ற விஷயங்களின் மீது பற்றுதல் இல்லாத நிலை உண்டாகக் காரணம், அனைத்து ஆத்ம குணங்கள் உண்டாவதற்கும் காரணம் என்ற இடத்திற்குக் கூறி, "இந்த ஆத்ம குணங்களில் முக்கியமானது எது?" என்ற கேள்விக்கு - ஆத்ம குணங்களில் முக்கியமானவை சமம் மற்றும் தமம் என்றார் - எனவும் கொள்ளலாம்.

97. இந்தயிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்திரம் கைபுகுரும்; திருமந்திரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

அவதாரிகை - இந்த சமதங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவையிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

பொருள் - இப்படிப்பட்ட சமமும் தமமும் ஏற்பட்டால் ஒருவனுக்குக் கிட்டக்கூடிய பலன்களின் வரிசையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகவத் ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வபாவியான வளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சமதமங்களிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுருகையாவது - இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்திரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படியிவனுக்கு வச்யனாகை. "தஸ்மை ஸ

வித்வாநுபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய - யேநாஷ்டரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று சமதமோபேதனாய்க் கொண்டு உபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸக்திக்குடலாகச்சொன்ன சமதமங்களுக்கு, “ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் - நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதி:” என்றிறே ச்ருதிப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாநே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது) - “தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்று - திருமந்த்ரமும் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாநே, ததுபதேச முகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. ”ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:” என்கையாலே ”ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்கிறவிடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தத்தால் - ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாநே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது) - “மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்” என்று - திருமந்த்ரமிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாநே, தத் ப்ரதிபாத்யனான தானிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ப்ராபகனான (ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாநே, “வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே - ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது) - “தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்” என்று - உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாநே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்குக்கத்யந்த ஸுலபமாகை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனிடம் பூண்ட அன்பு காரணமாக உண்டாகின்ற பரிபூர்ணமான சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவற்றை மேலே உரைத்தார். அடுத்து இங்கு ஆசார்யனின் அனுக்ரஹம் கிட்டுவதற்கு முன்பாக இவை இரண்டும் உண்டாவது பற்றியும், இவைகளின் விளைவு பற்றியும் கூறுகிறார். இந்தச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் ஒருவனுக்கு உண்டானால் - ஆசார்யன் கைபுகுரும். அதாவது, இந்த ஆத்ம குணங்கள் ஒருவனிடம் இருப்பது கண்டு மகிழ்கின்ற ஆசார்யன், அவனுக்குப் பிறவியை அறுக்கவல்ல திருமந்த்ரத்தைப் பொருளுடன் உபதேசிக்கும்படியாக அந்த ஆசார்யன் அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கிறான். முண்டக உபநிஷத் (1-2-12) - தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்தாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய யேநாஷ்டரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம் - அருகில் வந்து, தூய்மையான மனம் கொண்டவனாக, அகம் மற்றும் புறம் ஆகிய அனைத்து உறுப்புகளையும் அடக்கியவனாக நிற்கின்ற சிஷ்யனுக்கு, எந்த ஒன்றின் மூலம் ஸத்யமாகவும் அழிவற்றதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை ஆசார்யன் அறிந்தானோ, அந்த ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளது உள்ளபடி உபதேசிக்கக் கடவன் - என்றது காண்க. ஆக சமம் மற்றும் தமம்

ஆகியவற்றுடன் வந்து சேர்ந்த சிஷ்யனுக்கு அல்லவோ ப்ரஹ்மவித்யையை உள்ளதுள்ளபடி உபதேசிக்க வேண்டும் எனப்பட்டது? இத்தகைய இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்திற்கு, ஆசார்யனை அடைவதற்குத் தேவையானதாக உரைக்கப்பட்ட சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவை குறித்து ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் - ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதி: - இதன் மூலமாக கேட்பதால் ஏற்படுகின்ற பயனாக இந்த்ரிய விலக்குதல் கூறப்பட்டது, உபாஸனம் செய்வதற்கு ஏற்றதான பரிபூர்ணமான இந்த்ரிய விலக்குதல் கூறப்பட்டவில்லை - என்றது காண்க. “ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாநே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது” என்பதன் பொருள் என்ன? தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம் - அந்த மந்த்ரம் ஆசார்யனின் வசத்தில் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப திருமந்த்ரம் ஆசார்யனின் வசப்பட்டு உள்ளது; எனவே ஆசார்யனின் அருகில் சென்றவுடன் அவரது உபதேசம் மூலமாக அந்த திருமந்த்ரம் பொருளுடன் சேர்ந்து இவன் மனதில் நிலைநிற்கும் என்று கருத்து. ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ராஹ்மணன் - என்பதால், “தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்” என்ற வரியில் உள்ள “ப்ராஹ்மணா” என்ற பதம் ஆசார்யனைக் குறித்தது என்றே கொள்க. “திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாநே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது” என்பது என்ன? மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம் - மந்திரத்தின் வசப்பட்டது தெய்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமந்த்ரம் கூறுவதைக் கேட்பவனாக ஈச்வரன் உள்ளான்; எனவே பொருளுடன் சேர்ந்து அந்த திருமந்த்ரம் நிலை நின்றவுடன், அந்த மந்த்ரம் மூலம் கூறப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரன், அந்தச் சேதனனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கியும், விரும்பியதை அடைவித்தும் செய்கிறான். “ஈச்வரன் கை புகுந்தவாநே, ‘வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே’ என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது” என்றால் என்ன? தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் - அனைத்தும் தெய்வத்தின் வசப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் ஆகிய இரண்டுமே அவன் வசப்பட்டதாக உள்ளது; ஆகவே அவனை மட்டுமே உபாயமாகப் புகுந்த இவனுக்கு மிகவும் சுலபமாகக் கிட்டுகிறது.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று ஆக நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சமம் மற்றும் தமம் ஆகியவை உண்டாக, மேன்மேலும் இவை அனைத்தும் கிடைக்கின்ற வழியை ஆரோஹமாக உரைக்கிறார் (முதலில்

காரணம் கூறி பின்னர் காரியம் உரைத்தல்). அதன் பின்னர் எதற்கு எது காரணமாக உரைக்கப்பட்டதோ அது எப்போதும் பொருந்துவதாகும் என்பதை அவரோஹமாக உரைக்கிறார் (காரியம் கூறி பின்னர் காரணம் உரைத்தல்).

வ்யாக்யானம் - இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இது ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற ன்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவ்விதம் உரைக்கப்பட்டதன் பலன், இந்தக் காரண வரிசையில் முதலில் உரைக்கப்பட்டவை காரணமான சமம் மற்றும் தமம் என்பதால், அவை முதலில் இவனுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஈச்வரனே உபாயம் என்பதால் "ப்ராப்யலாபம் ஈச்வரனாலே" என்பதற்குப் பதிலாக "ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே" என்று கூறியது காண்க.

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

அவதாரிகை - இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் இன்பத்தை விரும்புகின்றவர்கள், மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்கள் ஆகிய இருவருக்கும் வேண்டுவதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும்; "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா", "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று" என்னக் கடவதிறே. "ஐம்புலன்வென்று" என்றது மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும்; "தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்", "புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ" என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நாக் கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; "ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: பக்தியுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:", "அடக்கரும்புலன்க ளைந்தடக்கி யாசை யாமவை துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை" என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு ஐந்து புலன்களால் கிட்டக்கூடிய இன்பம் என்பதே புருஷார்த்தமாக உள்ளது. ஆனாலும் அந்த இன்பங்களை அடைவதற்கான வழிகளைச் செய்யும்போது சமம் மற்றும் தமம் அவசியமாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-18) - இந்திரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா - உன்னால் இந்திரியங்கள் வெல்லப்பட்டதால் அல்லவோ மூன்று உலகங்களும் வெல்லப்பட்டன - என்றது. இது இராவணனைக் குறித்து மண்டோதரி உரைத்தது.
- திருவாய்மொழி (4-1-9) - படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று - இங்கு "ஐம்புலன் வென்று" என்பதன் மூலம் மன அடக்குதலும் சேர்த்தே கூறப்பட்டது என்று கொள்க.

உபாஸகன் ஒருவனுக்குப் பக்தி உண்டாவதற்கு ஏதுவாக இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் வேண்டியதாகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிசுஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் - இப்படியாக அறிந்தவன் அகம் மற்றும் புறம் ஆகிய உறுப்புகளை அடக்கியவனாக, மற்ற உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் அற்றவனாக, விழிப்புடன் உள்ளவனாக நிலைநின்று ஆத்மாவில் பரமாத்மாவைக் காண்பானாக.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (96) - புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ.

அடுத்து ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இத்தகைய சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் அவசியமாகிறது. கீழே உள்ள ப்ரமாணங்கள் காண்க:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: பக்தியுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந: - பரமைகாந்தி ஒருவன் கண்ணனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட அவன் அந்த க்ருஷ்ணனை அடையும் விஷயத்தில் மற்ற தேவதைகளைத் தனது ஐந்து புலன்களால் அடையப்படும் இன்பங்களுக்குச் சமமாக வைத்து (அதாவது ஒதுக்கி), பக்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வானாக.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (95) - அடக்கரும்புலன்க ளைந்தடக்கி யாசை யாமவை துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

அவதாரிகை - இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேசுஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார் (மூவரிலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சமம் மற்றும் தமம் ஆகிய இரண்டும் மேலே உள்ள சூர்ணையில் கூறியபடி மூன்றுவிதமான மனிதர்களுக்கும் அவசியம் என்றாலும், ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு மிகவும் அதிகமாக இவை இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிநே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இவை இரண்டும் மிகவும் அதிகமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காகவே, ப்ரபந்நன் அல்லாதவர்களைக் குறித்தும் இங்கு இவர் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 49)

1-3-6 உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை

உணர்ந்துணர்ந் துணரிலு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்காள்

உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை

உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே

பொருள் - உணர்தல் என்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனாக, அணு அளவு உடையவனாக, பத்துத் திசைகளிலும் ஞானத்தால் நிறைந்தவனாக இருக்கின்றவனும்; உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுள்ள இந்த ஆத்மாவின் தன்மையைக் கேள்விகள் மூலம் உணர்ந்து, அதன் பின்னர் மனதால் உணர்ந்து, அதன் பின்னர் யோகத்தால் உணர்ந்தால் கூட நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் நடுவில் தன்னை மறைத்து நிற்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் நிலையை அறிவது கடினமாகும். சேதனர்களாக உள்ளதால் விவேகம் கொண்டவர்களே! ஸ்ரீஹரி, நான்முகன், ருத்ரன் முதலானவர்களை அவர்களது குணங்கள் மற்றும் ஐச்வர்யம் மூலம் பலவிதமாக ஆராய்ந்து, அவர்கள் விஷயமான நூல்களையும் பலவிதமாக ஆராய்ந்து, அதன் பின்னர் உள்ளத்தில் ஈச்வரன் என்று யார் தோன்றுகிறானோ அந்தப் பொருளையே மனதால் எண்ணி, அவனுடைய குணங்களையே எண்ணி, அவனுடைய மந்திரம் மற்றும் திருநாமங்களைப் பலவிதமாக கூறி, உபாஸனை செய்யுங்கள்.

அவதாரிகை - அவதாரத்திலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்று நின்றீர். "மத்யேவிரிஞ்சுகிரிசம் ப்ரதமாவதார" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணனாய் நிற்கிற நிலையாய் இருந்தது ப்ரதமாவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒத்த

கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றார்கள்; இப்படி நிற்கையாலே “மூவரும் ப்ரதாநாரோ? மூவரிலே ஒருவன் ப்ரதாநனோ? மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரதாநனோ?” என்று எங்களால் விவேகிக்கப் போகாமையாலே ஆச்ரயணத்திலே அருமை கூடும்படியாயிருந்தது. ஆச்ரயணீய வஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலாகாதோ நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி - என்ன; “காண்கிற தேஹமே ஆத்மாவென்று இருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்று அறிகைதானே அரிது; வருந்தி அதை அறிந்தானேயாகிலும் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாய் நிற்கிற ஸர்வேச்வரன்படி தானே அறியப்போகாது; ஆன்பின்பு இவ்வழியே இழிந்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்” என்று, ஆச்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும், ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ”அவதாரங்களை வணங்குங்கள்”, என்று கூறினீர்கள். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - மத்யேவிரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார - நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் நடுவில் உள்ள முதல்வன் என்னும்படி, ப்ரஹ்மருத்திரர்கள் நடுவே அவன் அவதாரம் உள்ளது. அவர்கள் மூவரும் ஒத்த செயலில் ஈடுபட்டு நிற்கின்றனர். இப்படியாக உள்ளதால், ”அவர்கள் மூவரும் முதன்மையானவர்களா? மூவரில் ஒருவன் மட்டுமே முதன்மையா? மூவருக்கும் மேலே இருக்கின்ற வேறு யாரோ ஒருவன் முதல்வனா?”, என்ற சந்தேகம் எங்களுக்கு நீங்க இயலாமல் உள்ளது. ஆகவே நாங்கள் பற்றுவதற்கு ஏற்ற வஸ்து எது என்று நீங்களே நிரூபித்து தர வேண்டும் - என்று ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம் கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “கண்களால் காணக் கூடிய சரீரமே ஆத்மா என்று அறிகின்ற புத்தியை நீக்கி, உடலைவிட வேறுபட்ட ஆத்மா ஒன்று உண்டு எனத் தெரிந்து கொள்வது அல்லவோ உங்களுக்குக் கடினமாக உள்ளது? அதனை மிகவும் கடினப்பட்டு அறிந்துகொண்டால் கூட, ப்ரஹ்மருத்திரர்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு, அவர்களின் ஆத்மாவாக நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை அறிந்து கொள்ளுதல் உங்களது சொந்த முயற்சியால் இயலாது. ஆகவே இதனை உணர்ந்து அவனை வணங்குங்கள்”, என்றார். இப்படியாகப் பற்ற வேண்டிய வஸ்து இன்னது என்றும், அதனை வணங்க வேண்டிய முறை இன்னது என்றும் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்ந்து) உணர்வு என்னாதே “உணர்ந்து” என்கையாலே, “ஜ்ஞாப்திமாத்ரமே உள்ளது, ஜ்ஞாத்ரம்சமில்லை” என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. “உணர்ந்துணர்ந்து” என்கிற வீப்லைக்குக் கருத்து - “சைதந்யம் ஆகந்துகம்; முக்த்யவஸ்தையிலும் பாஷாணகல்பமாயிருக்கும்” என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்து,

சைதந்யம் நித்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமா(யிருக்)கையாலே - "ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம். அதுதான் அநித்யம்" என்கிற க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது.

விளக்கம் - (உணர்ந்து) - "உணர்வு" என்று கூறாமல் "உணர்ந்து" என்று கூறுவதன் மூலம் யோகாசாரனின் தத்துவமான, "ஞானம் மட்டுமே உண்டு, ஞானத்தால் அறிகின்றவன் இல்லை", என்று வாதத்தை மறுக்கிறார். "உணர்ந்து உணர்ந்து" என்ற அடுக்குத்தொடர் மூலம் நையாயிக வைசேஷிகர்களின் வாதமான, "ஞானம் இடையில் வந்தது. மோஷ நிஸையிலும் அது கல் போன்று இருக்கும்", என்பதை மறுத்து, "ஞானம் நித்யமாக உள்ளது", என்பதைக் கூறுகிறார். "அறிந்து கொள்ளுதல்" என்னும் தன்மை நித்யமாக உள்ளதால், "அறியும் தன்மை அநித்யம்" என்கிற க்ரியாவாதியின் வாதத்தைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இழிந்தகன்றுயர்ந்து) இச்சேதந்தான் அணுபரிமாணனாயிருக்கச் செய்தேயும், ஈச்வர ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் என்கிறது. "பாதே மே வேதநா, சிரஸி மே வேதநா" என்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (உருவியந்த இந்நிலைமை) உருவிற்காட்டில் வியந்து - வேறுபட்டிருக்கிற இந்நிலைமையுண்டு - இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம். அன்றியே, உருவு இயந்த, என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல் கடத்தலாய், உருவிற்காட்டிலும் கடந்திருக்கும் - வேறுபட்டிருக்கும் என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (இழிந்தகன்றுயர்ந்து) - இந்த ஜீவாத்மா அணுவின் அளவாக மட்டுமே உள்ளபோதிலும், எம்பெருமான் தனது ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளது போல் தனது ஞானத்தால் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் என்கிறார். அதாவது உயிரானது ஞானத்தின் மூலம் உடல் முழுவதும் நிறந்திருக்கும். இதனால்தான் - பாதே மே வேதநா, சிரஸி மே வேதநா - கால் வலிக்கிறது, தலை வலிக்கிறது - என்கிறோம். (உருவியந்த இந்நிலைமை) - உருவத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிலைமை கொண்டது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம். இதன் மூலம் ஜடப்பொருளான சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் உணர்த்தப்பட்டது. இதனை "உருவு இயந்த" என்று படிக்கும்போது, "இயத்தல்" என்பது கடந்திருத்தல் என்னும் பொருள் தரும்படி, "உருவத்தைக் காட்டிலும் கடந்திருப்பது ஆத்மா" என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஆக இரண்டாலும் ஜடமான சரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மா வினுடைய ஸ்வரூபத்தை, கேவல ச்ரவண மநநாதிகளாலே ஸாஷாத்தகரிக்கக் கூடலும்; தேஹாதிரித்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே இழிந்து வருந்தி ஒருபடி அறிந்தானானாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாய் நிற்கிற நிலை அழியப்போகாது. (உயிர்காள்) சைதந்ய யோக்யமன்றிக்கே இருப்பதொன்றாய்த்தான் இழக்கப்பெற்றதோ? சேதநரான பின்பு அதின் கார்யம் பிறக்கப் பெற்றதில்லையே! அறிவுகேடராய் நீங்கள் பட்டதென்!

விளக்கம் - இத்தகைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் கேள்வி அல்லது மனனம் மூலம் ஒருவன் அறிந்து கொண்டாலும், அதாவது சரீரத்தை விட மாறுபட்ட ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யோகசாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட முறையின் மூலம் தன்னை வருத்திக் கொண்டு அறிந்து கொண்டாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) - ஸர்வேச்வரன் நான்முகன் மற்றும் ருத்திரனுக்கும் அந்தர்யாமியாக, அவர்களைச் சரீரமாக, தன்னை ஆத்மாவாக கொண்ட நிலையை அறியஇயலாது. (உயிர்காள்) - இதுவரை அறிவற்ற பிறவிகளை எடுத்த காரணத்தால், நீங்கள் அறிவை இழந்து விட்டீர்களோ? மனிதர்களாகப் பிறந்த பின்னரும் அறிவின் செயல்பாடு உங்களுக்கு ஏற்படவில்லையோ? இப்படி அறிவின்றி நின்றீர்களே!

வ்யாக்யானம் - எங்கள் அறிவும் அறியாமையும் கிடக்கிடீர், அறிந்த நீர் அருளிச்செய்யீர் நாங்களப்படி ஆச்ரயிக்க என்ன, அருளிச்செய்கிறார் மேல். (அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து) (உணர்ந்துணர்ந்து) ஒரு உணர்த்தி ஸ்வரூபபரம், ஒரு உணர்த்தி - ஸ்வபாவபரம். (உரைத்துரைத்து) - ஸ்வரூபபரமான ப்ரமாணங்களையும், ஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களையும். விரோதி நிரஸந சீலனாய் ரக்ஷகனாய் இருக்கும் ஒருவன்; ஒருவன் திருநாபீகமலத்திலே அவ்யவதானே பிறந்தவனாய் இருக்கும்; ஒருவன் ஸம்ஹாரம் ஒன்றுக்கே கடவனாய் இருக்கும்; இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னைப் பலகாலும் சொல்லிப் பார்த்து "லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியாய் இருப்பது ஒரு ப்ரபந்தம் பண்ணித் தரவேணும்" என்பாரைப்போலே, ஒரு வ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப் பாராதே, இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷம் கிடந்த வ்யக்தியைப் பற்றப் பார்ப்பது. இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்துவே ப்ரதாநம் என்று உங்கள் நெஞ்சிலே தோற்றும்.

அவ்வஸ்துவை ச்ரவணமநநாதிகளாலே “கைப் புகுந்தது” என்று விச்வஸிக்கலாமளவும் ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், “எங்களது அறிவும் அறியாமையும் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அனைத்தும் அறிந்த நீங்கள் எங்களுக்கு அருளிச்செய்வீராக. நாங்கள் பற்றுவதற்கு ஏற்ற பொருளை அருளிச்செய்க”, என்றனர். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். (உணர்ந்துணர்ந்து) - இதில் உள்ள முதல் “உணர்ந்து” என்பது ஸ்வரூபத்தையும், அடுத்த “உணர்ந்து” என்பது ஸ்வபாவத்தையும் குறிக்கும். (உரைத்து உரைத்து) - என்பதில் முதல் “உரைத்து” என்பது ஸ்வரூபத்தின் ப்ரமாணங்களையும், இரண்டாவது “உரைத்து” என்பது ஸ்வபாவத்தின் ப்ரமாணங்களையும் குறிக்கும். மூவரில் ஒருவன் தீயவர்களை அழித்து, நல்லவர்களைக் காப்பதால் அரி என்னும் திருநாமம் கொண்டிருக்கிறான்; ஒருவன் திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றியதால் அயன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்; ஒருவன் அழித்தல் மட்டுமே செய்வதால் அரன் எனப்படுகிறான். இவர்களைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்ற ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றைப் பலமுறை சொல்லிப் பார்த்து, “லிங்கத்துக்கே உயர்வு தோன்றும்படியாக இருப்பது ஒரு ப்ரபந்தம் செய்து தரவேண்டும்”, என்று கூறுபவர்கள் போன்று ஓர் உருவத்திலே சாயாமல் இருத்தல் வேண்டும். இந்த மூவருடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவங்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, தானாகவே வந்து உதவுவதால் ஒருவன் உயர்ந்தவன் என்று உங்களுக்குத் தோன்றும். அந்த வஸ்துவை கேள்வி மட்டும் மனனம் மூலம் உணர்ந்து, அவன் திருநாமங்களைப் பலமுறை உச்சரித்து வணங்குங்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 12)

9. திண்பூஞ்சுடர்நுதி நேமியஞ் செல்வர், விண்ணாடனைய

வண்பூ மணிவல்லியாரே பிரிபவர்தாம், இவையோ

கண்பூங்கமலங்கருஞ்சுடராடி வெண்முத்தரும்பு

வண்பூங்குவளை, மடமான் விழிக்கின்றமாயிதழே.

பொருள் - வலிமையும், அழகும், கனலும், கூர்மையும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ள சக்கராயுதத்தைக் கொண்டவனாகிய ஐச்வர்யம் மிகுந்த ஸர்வேச்வரனின் பரமபதம் போன்று இன்பம் நிறைந்தவளாக, அழகான கொடி போன்றவளாக உள்ளவளே! உன்னுடைய கண்கள் வெறும் கண்களாக மட்டுமா உள்ளன? அல்ல! தாமரை மலர்கள் போன்றும், அழகான செங்கழுநீர் மலர்கள் போன்றும், நீலமான ஒளியை வீசுவதாக உள்ளன; அந்தக் கண்களில் வெண்மையான முத்துக்கள் போன்று கண்ணீர் பெருகி நிற்கின்றன; அவளது கண்களின் மேல் இமைகளும், கீழ் இமைகளும் மாந்தளிர் போன்று உள்ளன. இப்படிப்பட்ட கண்களை மான் போன்று மெல்லத் திறந்து நோக்கும் உன்னை விட்டு யார் பிரிவார்கள்?

உட்கருத்து - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வாரை விட்டு சக வைஷ்ணவர்கள் பிரிந்து திருவேங்கடமலைக்குச் செல்ல முயன்றபோது அவர்களிடம் ஆழ்வார், அந்தப் பிரிவு வேதனை தாங்காமல் புலம்புதல் கூறப்பட்டது. இந்தப் பாசுரத்தில் ஆழ்வாரை விட்டுப் பிரிய இயலாமல் அந்தப் பாகவதர்கள், ஆழ்வாரின் தன்மையை உரைப்பதாக உள்ளது. இங்கு தலைவியாக ஆழ்வாரைக் கொள்க. அப்போது “கண்” என்பது இவரது ஞானம் என்றும், “பூங்கமலங்கருஞ்சுடராடி” என்பது இவருடைய ஞானமானது தாமரையில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் கருமையான எம்பெருமான் ஆகியோரைக் குறித்தே உள்ளது என்றும்,

"வெண்முத்துஅரும்பி" என்பது இவருடைய ஞானமானது முத்து போன்று களங்கம் அற்றது என்றும் பொருள் அளிக்கின்றன. "பாகவதர்களின் பிரிவாற்றாமை தாளாமல் மான் போன்று விழித்தபடி உள்ளார்" என்று கொள்ளவேண்டும். உடனே பாகவதர்கள், "யார் உம்மை விட்டுப்பிரிவார்?", என்றனர்.

அவதாரிகை - "திருமலைக்குப் போக நினைத்தான்" என்று பழியிட்டாள். "நீ காண் நினைத்தாய்" என்கிறான் அவன். அதாவது, பாகவதஸம்சுலேஷம் பிறந்த பின்பு பகவத் ஸம்சுலேஷம் பழியாயிருந்தபடி, ஸ்வரூபஜ்ஞாநங்கண்டிலோம்; எம்பெருமானார் திருமலைக்குப் போவதாகப் பிறந்தபடி கேட்டுப் பிள்ளையுறங்காவல்லிதாஸர் தம்மகத்தேபோய் மூடிக்கொண்டு கிடந்து "காண்கின்றனகளும்" என்கிற பாட்டை அநுஸந்தியாநிற்க, அங்குச் செய்கிற அளவென்னென்று பார்க்க ஒரு வைஷ்ணவனைப் போகவிட, "இப்பாட்டை அநுஸந்தித்து சோகித்துக் கிடந்தார்" என்ன, "வண்பூமணிவல்லி யாரே பிரிபவர்தாம்" என்று சொல்லிப்போரமாட்டிற்றிலையோ என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - நாயகி நாயகனிடம், "நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து திருவேங்கடமலைக்குச் செல்லத் துணிந்தாயே" என்று பழித்துக் கூறினாள். உடனே நாயகன், "நான் அவ்விதம் செல்ல எண்ணவில்லை, நீ அல்லவோ அங்கு செல்ல நினைத்தாய்", என்றான். தொடர்ந்து அவன், "பாகவதர்களுடன் கூடியிருத்தல் என்ற நிலை உண்டான பின்னர், எம்பெருமானுடன் கூடி இருந்தல் பற்றியே எண்ணுவது நீவிர் (ஆழ்வார்) அல்லவோ? உம்முடைய ஸ்வரூபத்தின் மேன்மை என்ன என்பதை நீவிர் அறியவில்லை என்பதை நாம் அறிந்தோம். நீவிர் வேண்டுமானாலும் எங்களை அறியாமல் இருக்கலாம், நாங்களும் அப்படி இருப்போமோ?", என்றான். இங்கு ஒரு நிகழ்வு கூறப்படுகிறது. ஒருமுறை எம்பெருமானார் திருமலைக்குச் செல்லப் போவதாகக் கூறினார். அப்போது அதனைக் கேட்ட பிள்ளையுறங்காவல்லிதாசர் தனது வீட்டுறகுச் சென்றுவிட்டார். அப்போது எம்பெருமானார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனை அவரது வீட்டிற்கு அனுப்ப, அவனும் அங்கு சென்று திரும்பி எம்பெருமானாரிடம், "அவர் 'காண்கின்றனகளும்' என்ற பாசுரத்தைக் கூறியபடி கண்ணீருடன் உள்ளார்" என்றான். உடனே எம்பெருமானார் அவனிடம், "நீ உடனே அவரிடம் 'வண்பூமணிவல்லி ஆரே பிரிபவர்தாம்' என்று கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ?" என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (திண் பூ) ஆசிரிதருடைய விரோதியைப் போக்குமிடத்துப் பிற்காலியாதே பணைக்கிறபடி, ஆயுதகோடியிலும் ஆபரணகோடியிலும் அந்வயம் உண்டாகையாலே. (சுடர்) தேஜஸ்ஸு. (நுதி) கூர்மை, (நேமி) திருவாழி. (அஞ்செல்வர்) திருவாழியையுடையராகையாலே வந்த அழகும் ஐசுவர்யமும். (விண்ணாடு அனைய இத்யாதி) "நசுபநராவர்த்ததே" என்கின்ற தேசத்தைப் பிரியிலன்றோ, உன்னைப் பிரிவது. (வண்மை) ஓளதார்யம்; தமக்கு மாநலாநுஸந்தாநமாக அநுபவித்திருக்க அமைந்திருக்கச்செய்தே, ஐகத்துக்கு

உபகாரமாக ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்தபடி; எம்பெருமான் தம்மொருவர்க்கு மயர்வற மதில்நல மருளத் தாம் ஜகத்துக்கு மயர்வறமதிநல மருளின்படி; தாமே சொல்லிலும், “வண் சடகோபன்” என்றிறே சொல்லுவது போக்யதை. (மணிவல்லி) தனக்குத்தான் ஆபரணமாயிருக்கிறபடி; கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருக்கிறபடி; ஒருகொம்பிலே சேர்க்கவேண்டிருக்க நிலக்கிடை கிடக்கிறபடி. (ஆரேபிரிபவர்தாம்) ப்ரணயித்வமில்லையாகிலும் சைதந்யமில்லையோ. (இவையோ கண்) வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டுங்காண். (பூங்கமலம்) அழகியகமலம். (கருஞ்சுடர் ஆடி) மதமதப்பு இருந்தபடி. (வெண்முத்து அரும்பி) சிப்பியிலே முத்தரும்பினாற்போலே சோகபிந்துவேயாய்த் தோற்றினபடி. (வண் பூங்குவளை) உதாரமாய் அழகிதான குவளை. (மடமான் விழிக்கின்ற) ஸர்வதா ஸம்யம். (மா இதழே) அதரமிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (திண்பூ) - அடியார்களின் விரோதிகளைப் போக்கும் விஷயத்தில் சற்றும் பின்வாங்காமல் உறுதியுடன் இருத்தல், இது சக்கராயுதத்தின் தன்மையாகும். “திண்” என்பது உறுதி, “பூ” என்பது மென்மை; அதாவது ஆயுதமாக உள்ளபோது உறுதியாகவும், ஆபரணமாக உள்ளபோது மென்மையாகவும் சக்கரத்தாழ்வான் உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டது. (சுடர்) - ஒளி, தேஜஸ். (நுதி) - கூர்மை. (நேமி) - திருவாழி, சக்கரத்தாழ்வான். (அஞ்செல்வர்) - சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் ஏற்றியதால் வந்த அழகும் ஐச்வர்யமும். (விண்ணாடு அனைய இத்யாதி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-15-8) - ந ச புநராவர்த்ததே - அங்கு சென்ற பின்னர் திரும்புதல் இல்லை - என்றபடி உள்ள பரமபதம்; அந்த இடத்தை விட்டு மீண்டும் யாராவது திரும்பி வந்தால் அல்லவோ நாம் உம்மை விட்டுப் பிரிந்து திருமலைக்குச் செல்வோம்? (வண்மை) - தாராளமனம். தனக்கு தனது மனதளவில் உரைத்து அனுபவிக்கும்படியாக மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர், அப்படிச் செய்யாமல் உலகிற்கு அதனைத் திருவாய்மொழியாக உரைத்த மனம். தனக்கு மட்டுமே எம்பெருமான் “மயர்வற மதிநலம் அருள” அதனை இவர் உலகிற்கு “மயர்வற மதிநலம்” என்று அருளிய செயல். தாமாகவே கூறும்போதும் “வண்சடகோபன்” என்று கூறுவது காண்க. (பூ) - இன்பம் அளிப்பது. (மணிவல்லி) - தனக்குத்தானே ஆபரணமாக உள்ளபடி. இங்கு “வல்லி” என்ற பதத்திற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம் - ஒரு கொடியானது தான் பற்றிக் கொண்டு ஏறுவதற்கு ஒரு கொழுகொம்பில் பற்றியபடி நிற்பது போன்று நாயகன் கழுத்தை இவள் கட்டியபடி உள்ளாள்; அல்லது ஒரு கொழுகொம்பைப் பற்றியபடி இருக்கவேண்டிய இவள், நாயகனின் பிரிவை எண்ணிக் கலங்கியபடி நிலத்தில் கிடக்கை எனலாம். (ஆரேபிரிபவர்தாம்) - ஒரு சேதனனாக எண்ணவேண்டுமோ? உம் அளவு எனக்கு ப்ரணயித்வம் இல்லை என்றாலும், ஒரு வஸ்துவாக மதிக்கவேண்டாமா? (இவையோ கண்) - பார்ப்பவர்கள் கண்ணேறு படாதபடி த்ருஷ்டி சுற்ற வேண்டிய கண்கள்

அல்லவோ? (பூங்கமலம்) - அழகான தாமரை மலர் போன்ற கண்கள். (கருஞ்சுடர் ஆடி) மதமதப்பு உள்ளபடி. (வெண்முத்து அரும்பி) - சிப்பியில் முத்து தோன்றுவது போன்று, அழகான கண்களில் சோகம் தோன்றியபடி இருந்தது. (வண் பூங்குவளை) - தாராளமாக மலர்ந்த குவளைமலர். (மடமான் விழிக்கின்ற) - ஒன்றாக உள்ளபோது வரப்போகிற பிரிவை எண்ணி சந்தேகம் கொண்டு, மான் போன்று பரபரவென்று விழித்தபடி. (மா இதழே) - மா என்றால் கருமை மற்றும் சிவப்பு எனலாம். கருமை என்றால் கண்ணின் விழிகளுக்கும், சிவப்பு என்றால் கண்ணின் ஓரப்பகுதிக்கும் வர்ணனை. அல்லது சிவந்த உதடுகள் என்றும் கொள்வர்.

ஸ்வாபதேசம் - ஆழ்வார் வைஷ்ணவர்களோடு கூடி இருக்கச்செய்தே பிரிவுவரிற் செய்வதென்னென்று அதிசங்கை பண்ண, அத்தைக் கண்ட வைஷ்ணவர்களே பரிஹரிக்கவேண்டியிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - ஆழ்வாருடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதும் சேர்ந்து உள்ளபோது, அவர்கள் பிரிந்துவிடுவார்களோ என்று சந்தேகம் கொண்டு, அவ்விதம் பிரிந்தால் என்ன ஆகும் என்று சோகம் கொள்கிறார். இதனைக் கண்டு அவர்கள் பரிகாசம் செய்யும்படி நிலை உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்